VIII. évfolyam, 3. szám 1952. január 17

Ludas Matyi

HÁROM HITELES PÁRBESZÉD

(Szín: Churchill angol miniszterelnök lakása.)

I.

Churchillné: Winston, csinálj valamit. Teljesen üres az államháztartás. Nincs réz, nincs ón, nincs alumínium. Vas sincs. Nincs egy büdös vas sem. Te csak mindig szivarozol.

Churchill: Én mindent megtettem. Megmondtam, hogy csőd szélén állunk. Truman mintha nem is hallotta volna. Hónapok óta sírok, már csupa könny a szobám. Rám se hederít. Már hasonlítottam Angliát hamis vágányon robogó vonathoz, lavinához, szakadékhoz. Hát mihez hasonlítsam még Angliát?

Churchillné: Utazz el Washingtonba! Mondd meg annak a vén zsugorinak...

Churchill (felvillanyozva): Igazad van! Utazom. Mondd meg a fiúknak, hogy bízzanak bennem. Régi tarhás családból származom, apám herceg volt, anyám gróf. Csomagold be a nézeteimet. *(Elindul).*

Churchillné (utána kiabál): Az alumíniumot el ne felejtsd!

II.

(Szín: az amerikai elnök yachtja.)

Truman: Nézeteink tehát nagyjából megegyeznek.. Parancsol még egy szivart?

Churchill: Köszönöm, nagyon jó ez a dohány. Apropó, dohány... ha egy kis pénzt lehetne...

Truman: Ami pedig a háborús kölcsön- és bérleti szerződést illeti...

Churchill: Éppen erről van szó. A bérletről egyelőre ne beszéljünk, hanem ha egy kis kölcsönt...

Truman: ...ennek a kérdésnek megfontolására egy későbbi időpont látszik alkalmasnak. Örülök, hogy eszmecserénkből a nézetek kölcsönös összhangja bontakozott ki a kommunista veszély tekintetében, amely mellett eltörpülnek az olyan véleményeltérések, mint amilyenek Kína, Németország, az Európai hadsereg és apró pénzkérdések...

Churchill: Hát ami az aprópénzt illeti, jó volna...

Truman: Mondom, eltörpülnek!

Churchill: Igenis, kérem szépen, eltörpülnek...

Truman: Maradna még az atlanti puska szabványosításának kérdése. Franciaország, Guatemala és Cuba...

Churchill: Igen, Cuba... Erről jut eszembe, ha egy kis gubát...

Truman: Egyszóval biztosíthatom, hogy a rövidlejáratú kérdéseket föltétlen megelőzik a hosszúlejáratú kérdések...

Churchill: Mielőtt azonban a hosszúlejáratú kérdésekre térnénk, ha esetleg egy rövidlejáratú kölcs...

Truman (feláll): Örülök, hogy minden fontos problémában megegyeztünk...

Churchill: A fontosakban igen, de ha dollárosokban is...

Truman: Viszontlátásra, miniszterelnök úr. Vegyen még egy szivart.

III.

(Szín: az angol miniszterelnök lakása.)

Churchill (jön kofferrel): Haudujudu, darling...

Churchillné: Haudujudu... Mi van? Széna vagy szalma?

Churchill: Megvitattunk sok súlyos problémát s megfontolás tárgyává tettük...

Churchillné: Ne halandzsázz! Látom az orrodon, hogy nem hoztál egy árva centet sem... *(Kotorász a kofferben),* Hol vannak a nézeteid?

Churchill (zavartan): Ott maradtak Washingtonban. A kistáskában megtalálod a Truman nézeteit. Kicseréltük őket.

Churchillné: És ebből főzzek én ebédet? A fene egye meg már az egész Atlanti Szövetséget!

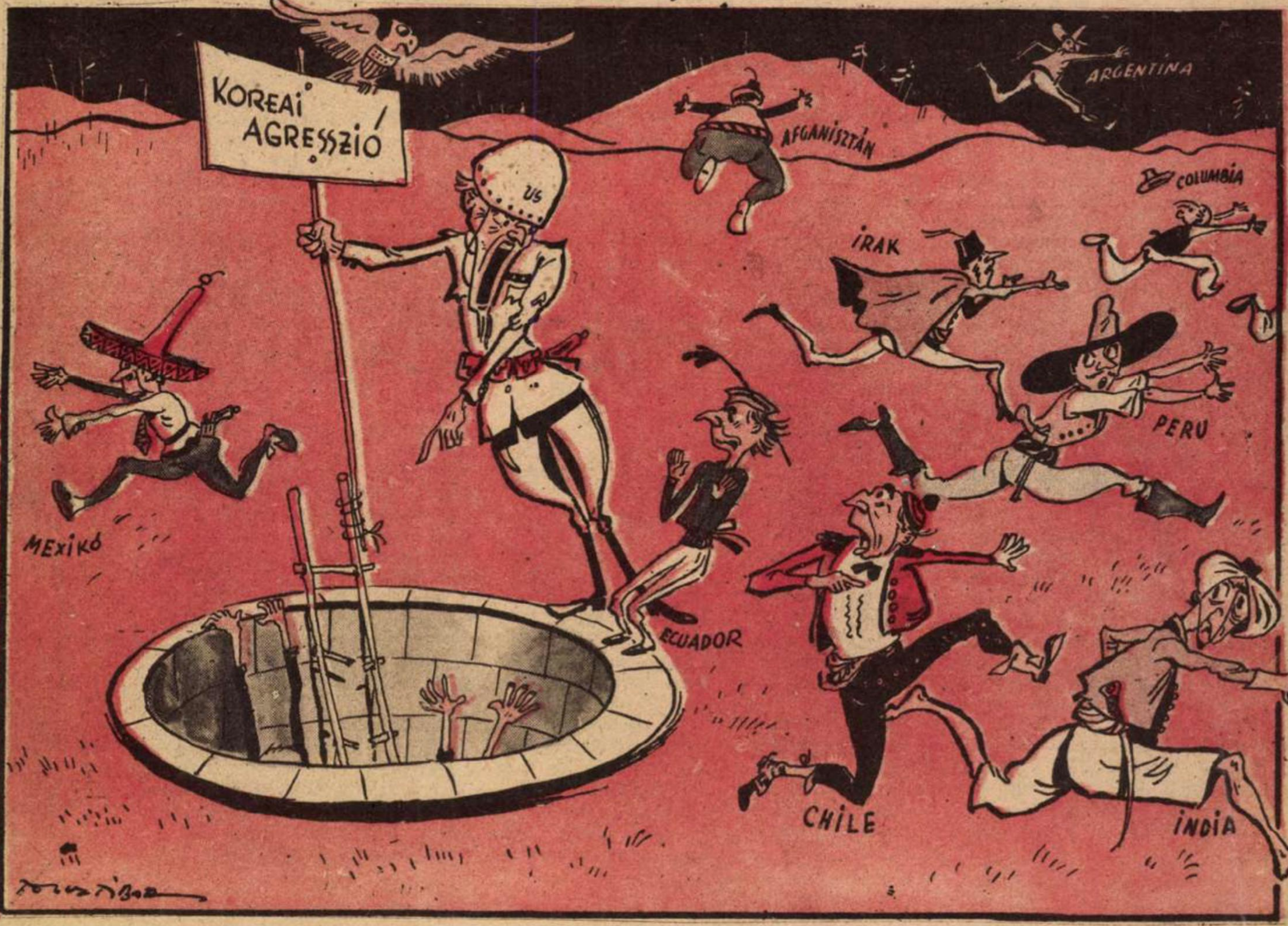
Gádor Béla.

Cápák, ha találkoznak

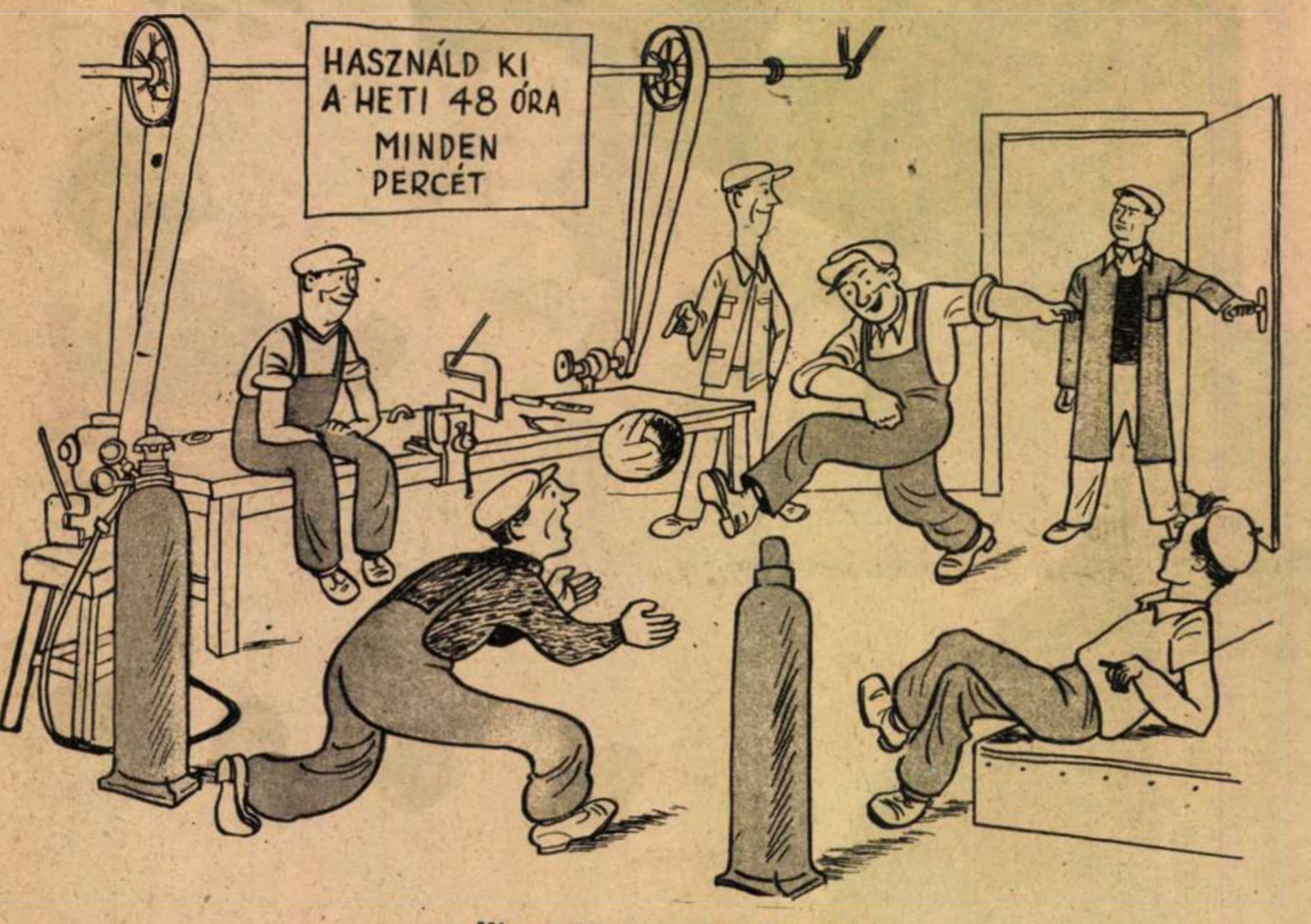
Csábító ajánlat

Az USA: Tessék, tessék uraim, nem kell tolongani, ebbe a verembe mindenki beleugorhat.

A Hazai Fésűsfonóban

(A Hazai Fésüsfonó lakatosműhelyében munkaidő alatt játék folyt.)

— Mi van itt? Nincs itt művezető?
— Dehogy nincs. Ő a kapus.

Starhemberg

Az osztrák közigazgatási bíróság visszaadta a fasiszta Starhemberg herceg vagyonát, többek között tizennyolc kastélyát és 8564 hektár földjét.

Nincsen semmi csodálatos abban, kogy a Starhembergek ekkora birtokokat kaptak akkor, amikor Ausztriában egy Habsburg volt a császár, s abban sincsen semmi csodálatos, hogy ezeket a birtokokat visszakapják akkor, amikor Ausztriában egy Truman a császár.

Esti intermezzó

Tényekből tényekre következtetni igen egyszerű dolog. Teszem azt: benézek egy üres szobába, megállapithatom, hogy nincs ott senki. Vagy: valaki a királlyal egyszerre két kockát lép a sakktáblán, tudhatom, hogy az illető nem sakkbajnok. Vagy itt van példának nagy okáért Lily St. Cyr amerikai művésznő esete. A művésznő — mint azt és az alábbi históriát a Newsweek c. lap jelenti nyájas olvasóinak — Losangelesben, egy Ciro nevű szinművészetnek szentelt hajlékban lép fel, illetve ebben a szinházban lép be. Hová? Következtessünk! Hová lépne be a szinésznő, aki forró elismerésekre vágyakozik? Abba a fürdőkádba, amelyet a művészi célok elérése érdekében állitanak fel a szinpadon. A szinházban — igy közli ezt a Newsweek — tizennégy röpke, de felejthetetlen percig tart az Esti intermezzo nevű jelenet, amelyben a művésznő úgy tesz, mintha egyedül lenne otthon és kényelembe helyezi magát, egészen addig, mig tetőtől talpig mezitláb nem lesz. Ilyenkor olyan, mint a milói Vénusz, csak még senki nem törte el a karját. Persze mindezt megfelelő művészi aláfestéssel cselekszi, amennyiben először felpróbál egy kalapot. A jelenet vége felé azonban már kalap sincs rajta. Ha helyesen következtetek: azért, mert izléstelen dolog lenne kalapban ülni a fürdőkádban. A művészi eseményt klasszikus zene kiséri, a többi közt Mozartot, Johann Strauss Kék kád keringőjét, Beethoven Örömszimfóniáját műveli a zenekar.

Abban a pillanatban, amikor a művésznő a kádba lép, sietve jön egy néger szobalány és egy spanyolfalat tesz az ünneplésben és a kádban úszó művésznő elé. Ha jól következtetek azért, hogy egyesek ne botránkozhassanak meg. A spanyolfal — mint a Newsweek közli — azonban celofánból van és teljesen átlátszó. Ebből azt következtetem, hogy olyan spanyolfalról van szó, amely előtt a kecske is jóllakik és a művésznőt is tovább lehet látni kiváló szerepében.

Az ügyből aztán még sok minden következik: 1. A tisztálkodás rendkívül fontos dolog. 2. Nyiltszini kád-jelenetnél a klasszikus zene nélkülözhetetlen. 3. A művésznek legyen jó idegrendszere. Ezt különben maga Lily mondta el a Newsweeknek, közölve, hogy mi kell a jelenethez, miután ruha nem kell. 4. Hiába forognak európai sírjukban a klasszikus szerzők, Amerikában el kell kisérniök hűségesen a művésznőt egészen a fürdőkád széléig.

Akad más következtetni való is, előbb azonban el kell mondani, hogy a losangelesi Vénuszt feljelentették. A biróságra aztán a művésznő beidéztette a bűnös fürdőkádat és a biróság elrendelte az Esti intermezzo törvényszéki külön előadását, kalapban, kalap nélkül, a nagy belépővel — a kádba. Következtetés: Az amerikai biróság, ha nem holmi négerekről van szó, igyekszik nagy körültekintéssel eljárni. Ez alkalommal egyébként a szobalány és az amerikai kultúra védőjének szerepét a művésznő ügyvédje vállalta, aki a birósági különös közjáték végén, amikor a losangelesi Vénusz kikelt a kád habjaiból — szószerint idézem az amerikai lapból — magából kikelve, dörgő hangon a következőket mondotta a kádügyben a bölcs kádiknak: „Lily — igy az ügyvéd — csak megpróbálja felszínen tartani magát. Amit a szinpadon művel, az hozzátartozik az amerikai életformához, mert teljes joga van arra, hogy ezt megtegye...“

A további következtetés tehát: 5. Amerikában szabadság van, mert mindenki ott lép be és ott csücsül a fürdőkádban, ahol csak akar. 6. Amerikaban szeretik a klasszikus muzsikát és megragadnak minden alkalmat, hogy a közönség hozzájuthasson. 7. Van elég viz. 8. Van fürdőkád.

A többi következtetést vonja le az olvasó.

Bodó Béla.

EGY SÖRHIRDETÉS — ÉS AMI KÖVETKEZIK BELŐLE

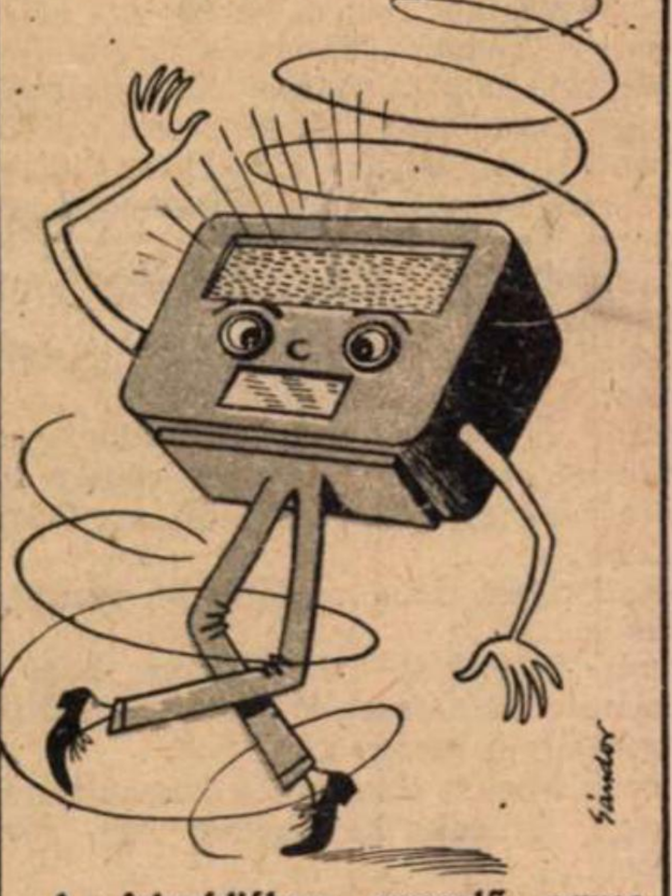

Ezt a hirdetést láttuk.

Ezt a hirdetést várjuk.

Mitől rúgott be ez a rádió?

A falurádióban szereplő egyes műparasztok borízű hangjától.

A tökéletes „járókelő“

Reggel hét órakor ködbevesző útkereszteződéseknél, tilosat jelző lámpák aljában, rohanó, futó, siető, morcos és vidám emberek között született meg ez az írásmű. A Rendőrség Hangos Kocsija hirtelen előbukkant a semmiből és messze hallható hangon dörgött le a szabálytalanul közlekedőkre. És a közlekedők a nyakukba húzták a fejüket és szabályosan siettek tovább. Mert ahova a Hangos Kocsi beteszi a hangját, ott megszűnik a rossz közlekedés. (Legalábbis addig, amíg a kocsi ott van.) Jelen értekezés azt a célt kívánja szolgálni, hogy megtanítson arra: hogyan lehetsz tökéletes gyalogjáró!

A közlekedési betegség tünetei. A legtöbb embernek két foglalkozása van. Az egyik a szakmája, a másik az, hogy gyalogjáró. A gyalogjárásnak azonban megvannak a maga gyermekbetegségei, amelyeket a közlekedési rendészet „doktorai“, a rendőr elvtársak igyekeznek már csirájában elfojtani. A betegségnek többféle tünete van. A legeslegsúlyosabb a mozgó járműről való le- és felugrálás, amely könnyen súlyos balesettel végződhet. Súlyos eset az a színvak, aki a pirosat jelző lámpával mitsem törődve, átcsörtet, aztán morog, ha öt forintot kell fizetnie. A könnyebb esetek megállnak a járda szélén, beharapják szájukat, aztán „sárgán“ bevetik magukat az úttest forgatagába és kivételes szerencséjük van, ha gázolás helyett öt forinttal ússzák meg. A még könnyebb esetek is sárga lámpánál akarnak lelépni, de közben meglátják a figyelő rendőrt, erre piros lesz a fülük és így maradnak féllábon állva a járdaszélen. Közben belenéznek a rend őrének szemrehányó szemébe és tekintetük azt mondja: Jaj de kellemes így hivatalba menet féllábon állni, amíg szabadot jelez a lámpa. Higyje el, rendőr elvtárs, legszívesebben féllábon ugrálnék tovább... Az egyik legveszedelmesebb beteg a „táncos típus“, aki sárgán ugrik le a járdáról, aztán látja, hogy a lámpa pirosra váltott, erre visszafut egy lépést, de jön egy autó, erre előrefut megint, de ott jön egy busz, erre addig táncol polkát a kocsiút kellős közepén, amíg — ha szerencséje van, — egy rendőr meg nem szabadítja, persze nyugta ellenében.

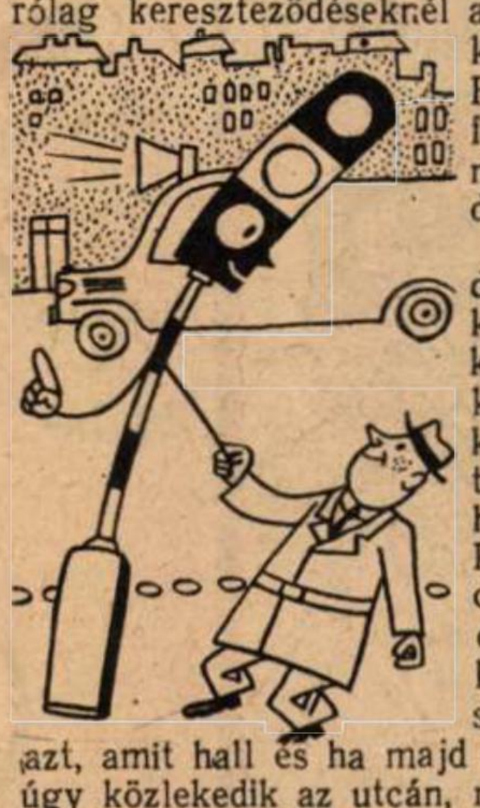

Ki hogyan viseli el a gyógymódot. „Az a barnakalapos, aktatáskás férfi azonnal menjen fel a villamos lépcsőjéről!“ — kiáltja a Hangos Kocsi mikrofonjába az őrmester elvtárs. A barnakalapos a lépcsőn erre széttárja a kezét, hogy ő ártatlan, de az őrmester elvtárs hajthatatlan: menjen fel a lépcsőről — ismétli. A barnakalapos felmegy a lépcsőről és zord arcot vág. Egész bizonyos, hogy nem gondol arra: esetleg az életét mentette meg a hang a mikrofonból. Különösen a férfiak körében elterjedt a robogó villamosról, autobuszról való le- és felugrálás. Ha aztán a rendőr elvtársak lelkükre beszélnek, a járókelők különféle módon viselkednek. Van, aki dacos, van, aki azonnal a zsebébe nyul, de van olyan, aki letagadja a pirosat. Többen zokognak és sírva nézik a nyugtát. A precíz járókelő vitázik a rendőrrel, hogy ő igenis derékszögben jött át, viszont a szemérmes elhaló hangon suttogja: „Rendőr elvtárs... Ez volt az első ugrás életemben. Nem én akartam... A rossz társaság vitt bele kérem...“ A Hangos Kocsi gépkocsivezetője elmondta, hogy a Széll Kálmán-téren egyszer egy óra alatt 37 férfit „kapott el“ villamosról való ugrás miatt.

A gyógyítás módjai. Rendőreink lelkére beszélnek a rossz közlekedőnek. Ön nős? — kérdik és a nősöknek megmagyarázzák, hogy kétszeresen kell vigyázniok életükre. Ahány gyerek van, annyival többször. A beszélgetések során szó esik a közlekedési balesetekről, A gázolásokról, a kórházi költségekről, arról, hogy milyen súlyos kárt okoz a vigyázatlan közlekedésből eredő súlyos baleset. A beszélgetés rendszerint azzal végződik, hogy a közlekedési beteg könnyekig meghatva, szemét törölgetve somfordál el, megígéri, hogy soha többé nem közlekedik szabálytalanul és azzal belelép a tilos jelzésbe..

A tökéletes járókelő. Ruhája rendes, a fogai épek, körme tiszta. A járda szélén jobbra-balra tekint. Közben figyeli a közlekedési lámpát és csak zöldön megy át. Csak álló villamosra száll. Rögtön bemegy a kocsi belsejébe. Robogó villamosról, buszról sohasem ugrott se le, se fel. Úttesten rézsút még sohasem ment át, csak kizárólag kereszteződéseknél a kikövezett, kimeszezett vagy kiszögezett, kijelölt részen. A Hangos Kocsira szeretettel néz fel. Ha elmegy mellette, és meghallja a hangját, nem gondol róla semmi rosszat!

Zárszó. Ha valaki fenti tudományos értekezés olvasása közben — ahogy az, az orvosi könyvek tanulmányozásánál szokásos — felfedezi magában a közlekedési betegség valamelyik tünetét, rohanjon azonnal orvoshoz... Illetve, bocsánat.., a Rendőrség Hangos Röntgen Kocsijához, mely átlát a közlekedési elégtelenségeken. Töltsön kevés időt a megafon tőszomszédságában, szívja mellre mind azt, amit hall és ha majd ettől a perctől kezdve állandóan úgy közlekedik az utcán, mintha a Hangos Kocsi ott lenne a nyomában, akkor mint kezdő tökéletes járókelő, rálépett a gyógyulás útjára...

Persze, — vigyázat — csak akkor lépjen rá, ha zöldet jelez a lámpa.

Vajda Albert

Egy és más...

(Ébresztő)

Fel akartam hívni a telefonközpont ébresztőszolgálatát, hogy másnap reggel 6 óra 25 perckor ébresszen fel. Az ébresztő nem vette fel a kagylót. Erre felhívtam a „tudakozót különleges ügyekben" és meg akartam tudakolni, hogy mit kell tenni, ha az ébresztő nem veszi fel a kagylót. De a tudakozó sem vette fel a kagylót. Ezekután tárcsáztam a hibabejelentőt, hogy bejelentsem: hibának tartom, hogy a tudakozótól nem tudom megtudakolni, miért nem veszi fel az ébresztő a kagylót. De a hibabejelentő sem vette fel a kagylót. Igy hát felhívtam az üzenetközvetítőt, hogy megüzenjem az ébresztőnek: vegye fel a kagylót. Az üzenetközvetítőt otthon találtam s ő nehéz sorsom hallatára kivételesen hajlandó volt gondoskodni hajnali felriadásomról. Hogy pedig fáradalmaimért némi kárpótlást nyujtsanak, ébresztésemet 20 perccel előbb, már 6 óra 05 percre teljesítették.

Jogos szemrehányás

— Most jössz, félóra késéssel? Hol vagyunk? Értekezleten?

(Villamoson)

Egy öreg bácsika a villamoson azt kérdi a kalauztól: messze van-e még a Marx-tér. Feleli a kalauz: a következő megálló.

Ám a kövezetet javítják, s a villamos minden tíz méteren megáll, hogy a kövezők szétrebbenhessenek. S valahányszor a villamos megáll, a bácsika felpattan és le akar szállni.

— Köveznek — mondom neki először.

— Itt is köveznek — mondom neki másodszor.

— Csak köveznek — mondom neki harmadszor.

Mindannyiszor visszaül a helyére. Negyedszerre a Marx-téren állunk meg.

— Köveznek — biccent az öreg

Nem. Ez már a Marx-tér — mondom neki.

S miközben totyog ki a kocsiból, azt dörmögi nekem:

— Máskor csináljon bolondot az öregapjából.

(Cukrászdában)

Átkos szenvedélyem a citromos tea. Nagyon szeretem. Ha citromos teát iszom, érzem, hogy nem születtem hiába. Citromos teáért akár cukrászdába is beülök. Tegnap is megtettem ezt.

Hozták a teát kannában, a citromot tálkán. A csészébe beledobáltam a cukrot, ráfacsartam a citromot s ráöntöttem a teát, hogy citromos tea legyen belőle, a természet nagyszerű törvényei szerint. De jaj, hideg vizet öntöttem a kannából s egy pillanat mulva víz alatt állt a cukor, a citrom, minden reménységem. Odahívtam a kiszolgálót s reszkető kézzel a csészére mutattam:

— Hideg víz — mondtam alig mozgó ajakkal.

— Kicserélem — felelte erre ő és hozzátette: — önnek van igaza, mert ön fizet.

Ez a megjegyzése felrázott fekete bánatomból.

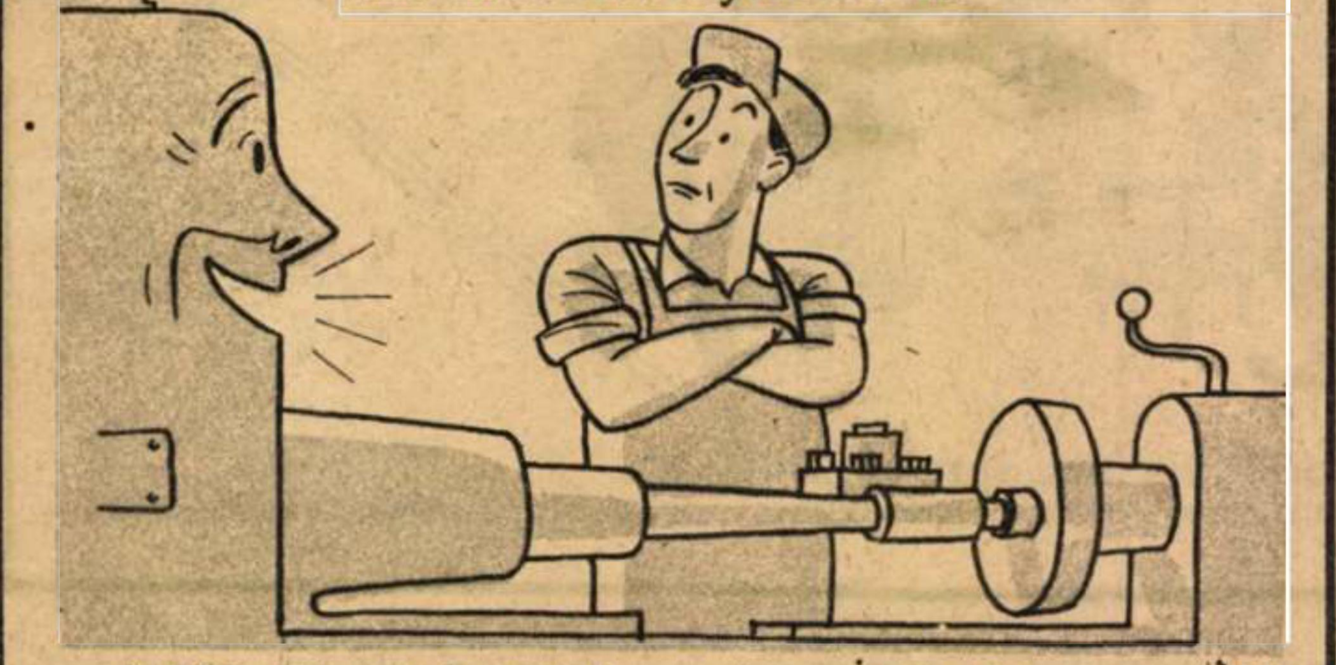
— Kérem — mondtam — az az álláspont, hogy az igazság annak az oldalán van, aki fizet, legalább is maradinak mondható. Mi természetesen hajszálnyira egyenlők vagyunk, de mert a víz hideg, ki kell cserélnie forróra. Nem így van?

— De igen — felelte erre — minden úgy van, ahogy a vendég mondja.

Íme: egy csepp teában egy egész letűnt világ.

TABI LASZLO

Az illetékes nyilatkozik

A GÉP: Higgye el, szaki, én szeretem magam, de azért nem bánnám, ha egy kicsit jobban kihasználna...

Hálás koca

(A terven felül született minden ötödik malac a gondozóé.)

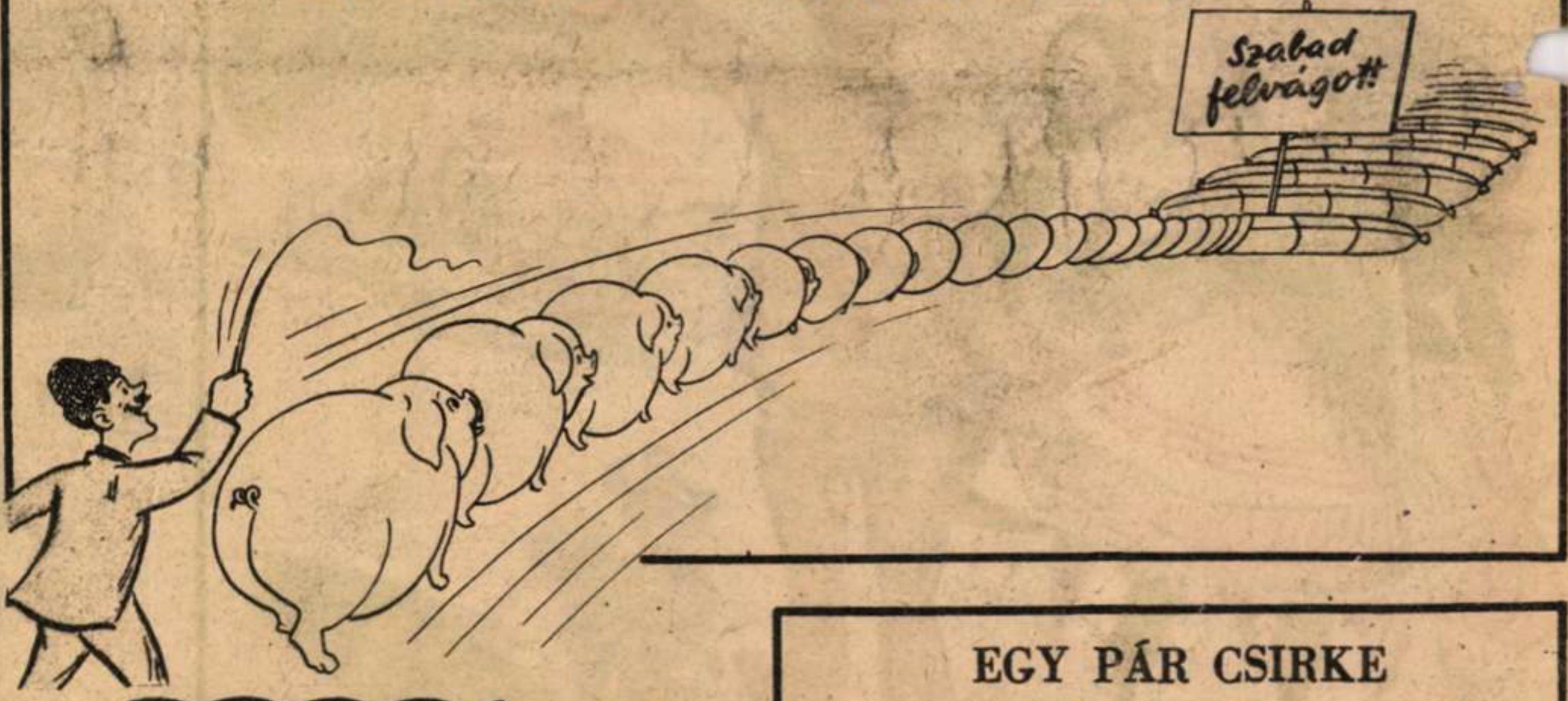
— Fogja, Pista bácsi, ez a kettő magának jár...

Truman fordított lexikona

(Visinszkij elvtárs az ENSZ-ben leleplezte Trumanék fordított lexikonát, amely az agressziót védelemnek, a népek elnyomását felszabadító mozgalomnak, stb. nevezi.)

Mi lesz a beadott sertésből?

Globális huncutságok

Ha egy házon kész a tető, meg a fal,
Csókolózik öreg pallér, fiatal,
Mellékes, hogy hiányzik a víz, a gáz,
Jelentik, hogy: — Globálisan kész a ház!

Háziasszony, ha levágja a kacsát,
Megtisztítja s szomszédolni szalad át,
Igy játssza a jó gazdasszony szerepét:
— Globálisan kész van nála az ebéd!

Kisdiák, ha a leckébe belenéz,
Átfutja a számtanpéldát, (de nehéz!),
Kicsit piszmog, — aztán usgyi! Célja sok...
Szól: — Mamuskám, globálisan kész vagyok!

Varrónőnél ott hetel a blúzanyag.
Varrónőnk az időt húzza, húzza csak.
De ha kérdjük: — Van a blúznak híja sok? —
Szendén mondja: — Globálisan kész vagyok!

Regényt sürget írótól a kiadó.
Megvan a mű címe, ami csudajó.
Megírt még az elejéből két lapot,
S esküszik, hogy: — Globálisan kész vagyok!

Öntelt szónok szónoklatra érkezik.
— Felkészült-e a beszédre? — kérdezik.
— Le nem írtam semmit, — izzad és dadog, —
De azért úgy globálisan kész vagyok! ...

Ha olvasom ezt a szót, hogy globális,
Bevallom a gyanú bennem totális:
Globálist mond? Nincsen készen, csak részben,
Csak a huncutság van benne egészben!

K. Tóth Lenke.

EGY PÁR CSIRKE

Írta: Szép Ernő

Ezt a kis esetet egy ismerős asszonytól hallottam.

Annak az asszonynak Pátyon lakik egy testvére, beteg, az ő látogatására ment ki a minap Pátyra az asszony. Másnap reggel odament a pátyi autóbusz-állomásra, várni a legelső buszt, annak éppen a Széna-tér a végállomása.

A kofálkodó pátyi asszonyok is oda voltak már gyűlve, várták a kocsit. Egy-két asszony cigarettázott, az biztos nagyon jól esett nékik a hidegben. Ezt, hogy az asszonyok, pláne parasztasszonyok cigarettáznak, ezt álmodni se merte volna valaha az ember.

Nem a cigaretta a nevezetes, nem, hanem az a pár csirke, akit a pesti asszony észrevett ott egy pátyi asszonynak a kezében. Szép pár csirke volt, minden pesti asszonynak megtetszett volna.

Odalépett az én pesti asszonyom a pátyi asszony elé:

— Hogy ez a pár csirke, asszonyom?

— Ez, negyven forint.

Nem találta éppen drágának a pesti asszony, nyúlt a retikülbe a pénzért.

— Adja, megveszem.

— Dehogy adom — azt mondja a pátyi asszony — majd a piacon tessék kérni, akkor odaadom.

— De miért csak a piacon?

— Mer oda viszem.

— Nézze jó asszony, ez a pár csirkéje van csak, mér rázatná magát a Széna-térig?

— Megmondom nagysádnak. Ott tanálom a Széna-téren azt a budakalászi kofát, akivel negyedik esztendeje veszekedek mindig. Avval tudok a legjobb ízűt veszekedni. Dehogy is maradnék én itthon, így veszne el az egész napom, igenis!

Szóval a pesti asszony meg a pátyi asszony bejöttek együtt a Széna-térre, ott a pesti asszony a pátyi asszonytól megvette a pár csirkét. Persze egyszerűbb lett volna, ha a pesti asszony megígéri a pátyi asszonynak, hogy elmegy a Széna-térre és elveszekszik helyette a budakalászi kofával.

Nagy a választék

(Charles Dean amerikai politikus szerint ki kellene dolgozni, hogy milyen eszményért harcoljon az USA és a Nyugat katonája.)

TRUMAN: Nos uraim, válasszunk!

Reggel a liftnél

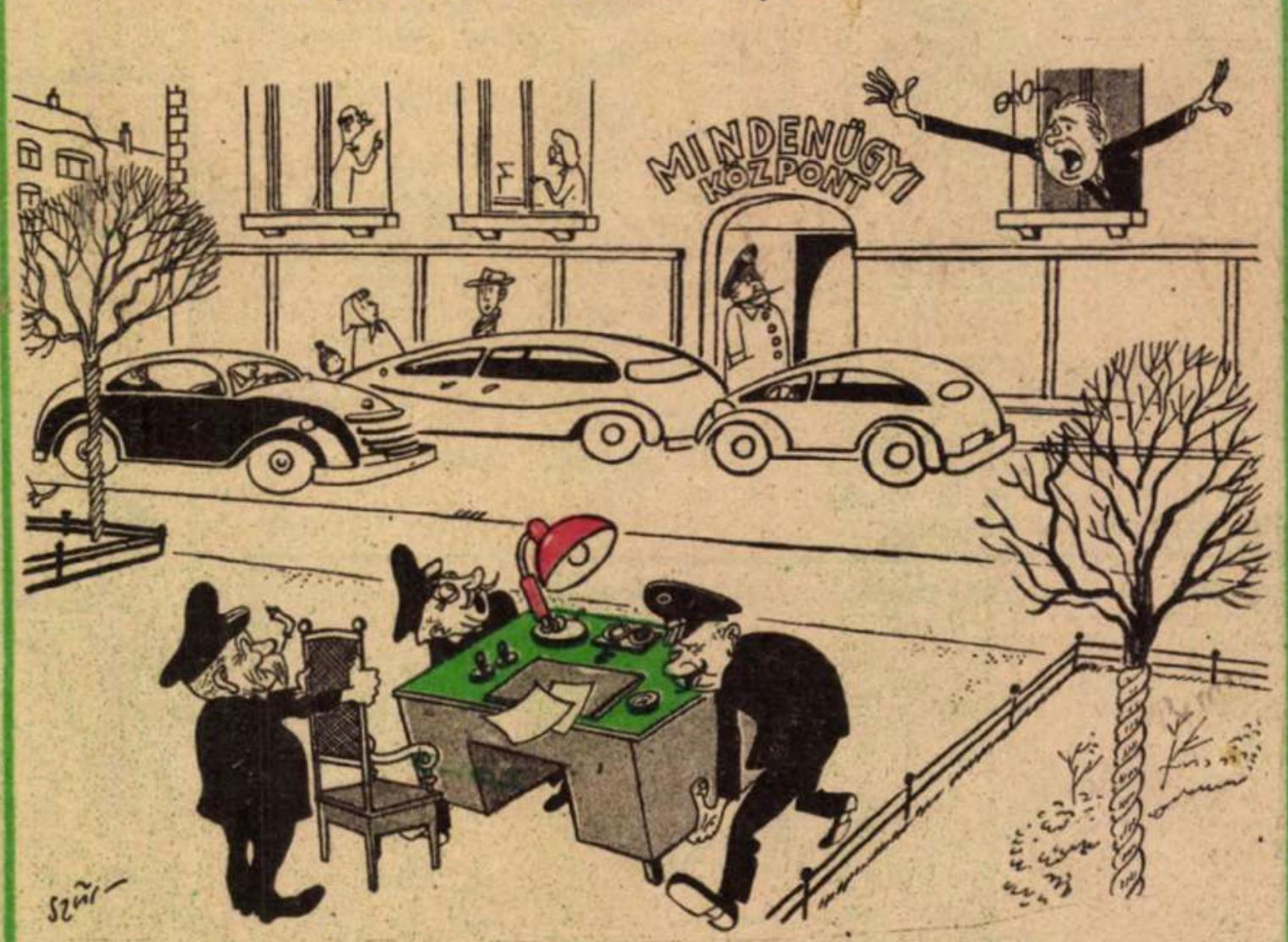
— Mi az? Rossz a lift?
— Nem! Rossz a munkafegyelem, mert mindenki az utolsó pillanatban érkezik.

A falu bölcse

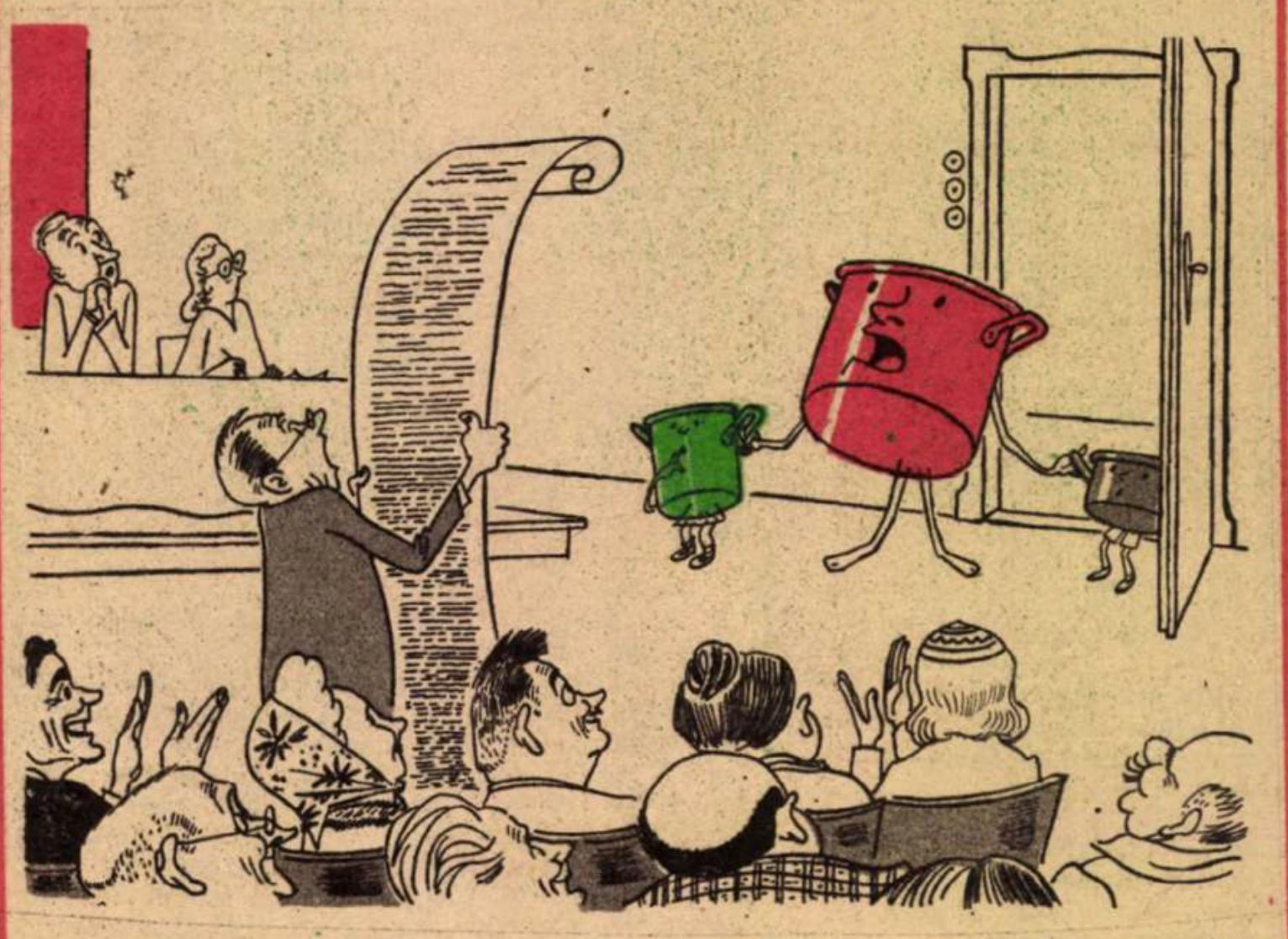
— Arra van a gépállomás, lányok!
— Honnan tudja bácsika, hogy azt keressük?
— Azt nem tudtam, hogy mit kerestek, de azt tudom, hogy az ország 4000 új traktoroslányt keres...

EGYSZERŰ MEGOLDÁS

— Mi az, János bácsi, hova viszik az asztalomat?
— Ide hoztuk házon kívülre, mert Kelemen elvtárs úgyis mindig házon kívül van, ha keresik ..

A Budafoki Zománcárugyár termelési értekezletén

A NAGYFAZÉK: Kérem, már órák óta hiába várunk, rólunk is tessék valamit mondani...

20 tankkal támadtak meg egy szuezi kórházat az angolok

— Hurrá, győztünk!

AZ ATLANTI HADSEREGBEN

SS-TÁBORNOK: Honnan is ismerem magát, fiam? Ja, maga volt a fegyőröm a börtönben...

SZEP KIS CSALAD

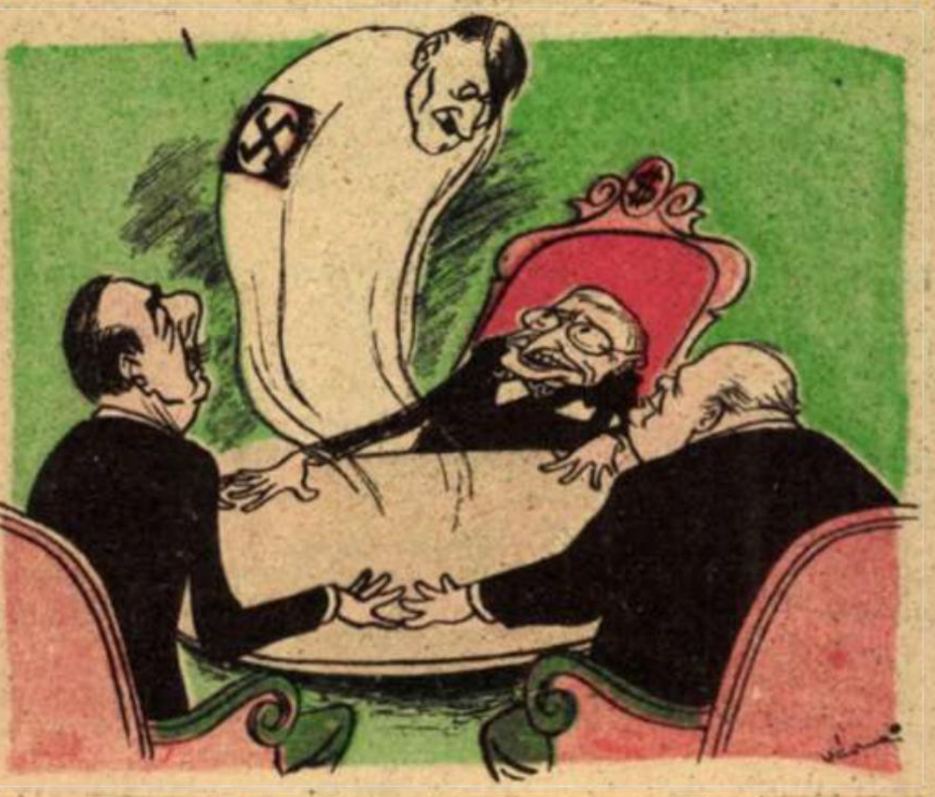
— Mire vagy olyan büszke, Pista?
— Ma tíz percet késtem és a tanítóbácsi elfogadta tőlem azt a kifogást, amit tegnap az apukámtól a hivatalában nem fogadták el.

A HEGYMÁSZÓ-CIPŐ

— Mi az, már megint nem működik a lift?

WASHINGTONI SZEANSZ

— Te Adolf, most magunk között vagyunk, nincs véletlenül valami jó tipped?

Darvas Szilárd:

A Patyomkinnál fogok jelentkezni . .

(Egy rossz tanuló gondolatai konferencia közben)

A Patyomkinnál fogok jelentkezni, vagyis akkor, amikor a konferenciavezető elvtárs felteszi a kérdést, hogy no, elvtársak, mi is volt tulajdonképpen a helyzet a Patyomkin csatahajóval. Akkor fogok jelentkezni és mindenkit elkápráztatok a tudásommal, mert én igenis tanultam, illetve végig elolvastam az egész kötelező anyagot és a javasoltaknak a címeit is, de csodálatosképpen csak a Patyomkin maradt meg az eszemben. Épp ezért erről fogok beszélni, hosszan, kimerítően és főleg nagyon sokat, mert ebből kell élnem egészen a konferencia végéig. Utána már csak apró közbeszólásokra szorítkozom, fel-felbukkanva némely szélesvállú sorstárs háta mögül, mint az Atlantic a tengerből, illetve nem, hiszen az elsüllyedt, mint én most szeretnék s közben ez a pasas itt előttem állandóan izeg-mozog, úgyhogy néha az egész mellem védtelen...

No de hagyjuk az Antlantist, koncentráljunk a Patyomkinra... Óriási volt a nyomorúság azon a hajón, előadó elvtárs, bizonyisten, akarom mondani komolyan. Büdös húst kaptak a matrózok, nem tudom tetszett-e látni a filmet, egyébként már itt felhívom az elvtársak figyelmét, hogy okvetlenül nézzék meg, ha majd újra játsszák. Óriási a film propagandaereje... megelevenedett történelem... nem is értem, miért nem filmesítik meg a „Mi a teendőt", nem mintha anélkül nem tudnám, de...

Most valami Port Arthurról beszélnek, csak tudnám ki volt az, egyáltalán nincs oroszos neve, biztos valami német szociáldemokrata... Én a Patyomkinnál fogok jelentkezni... Revolverrel kergették a tisztek a legénységet, a filmet egyébként Eisenstein rendezte, forradalom a film történetében, felhívom előadó elvtárs figyelmét „Knyáz Potemkin" című versre, Kiss József írta, mert Potemkinnek is lehet mondani, meg Patyomkinnek is...

Felejthetetlen az a jelenet kérem, ott Odesszában, Pudovkin elvtárs is hivatkozik rá a könyvében... Szóval tartsuk észben a neveket: Pudovkin, Kiss József, Eisenstein... Borzasztó nagy ez az anyag, van benne valami stratégia, meg taktika is... az ember feje nem káptalan...

Én a Patyomkinnál fogok jelentkezni, mert ha ezt a ziccert kihagyom, végem van, megsemmisültem, észrevesznek, lebuktam Nem így lesz ez kérem legközelebb. Napi két óra rendszeres tanulás, mert legyünk őszinték, elvtársak, ha akarjuk, jut rá idő, csak persze elslampoljuk a dolgot és akkor nem marad más, mint a Patyomkin.

Mit törődnek ezek azzal, hogy én itt most a legsúlyosabb önkritikák közt vergődök. Hogy csupa megbánás a lelkem és erős fogadás... Egyesek úgy fújják az anyagot, mintha ettől függne visszamenőleg az egész történelem sorsa. Mások meg behúzzák a nyakukat és...

Szörnyű gyanú hasít szívembe, eláll a lélekzetem. Ott... a tulsó oldalon... az a pasas... az se nyikkant meg még idáig, csak lapul, lapul ugrásra készen... ez vár valamire, ez töri a fejét valamiben, akármi legyek, ez is a Patyomkinra spórol, az aljas. És csal is ráadásul, a jegyzeteit nézi.. ne tűrje ezt konferenciavezető-elvtárs, ez egy ál Patyomkin-szakértő... Pedig jön már, közeleg a döntő pillanat, már a hadseregről van szó, hogy ott is, az is...

Rémes, mennyi kéz lendül a magasba, szinte egymásra lépnek.. borzasztó, ezt a Patyomkint mindenki tudja.. jaj nézzen rám, előadó elvtárs, itt biciklizek az ujjaimmal, nekem mindenem ez a Patyomkin, egész ideológiai tudásom benne fekszik.. és nem néz ide, nem néz ide, pedig a szemgolyóm már valósággal a vállára van borulva...

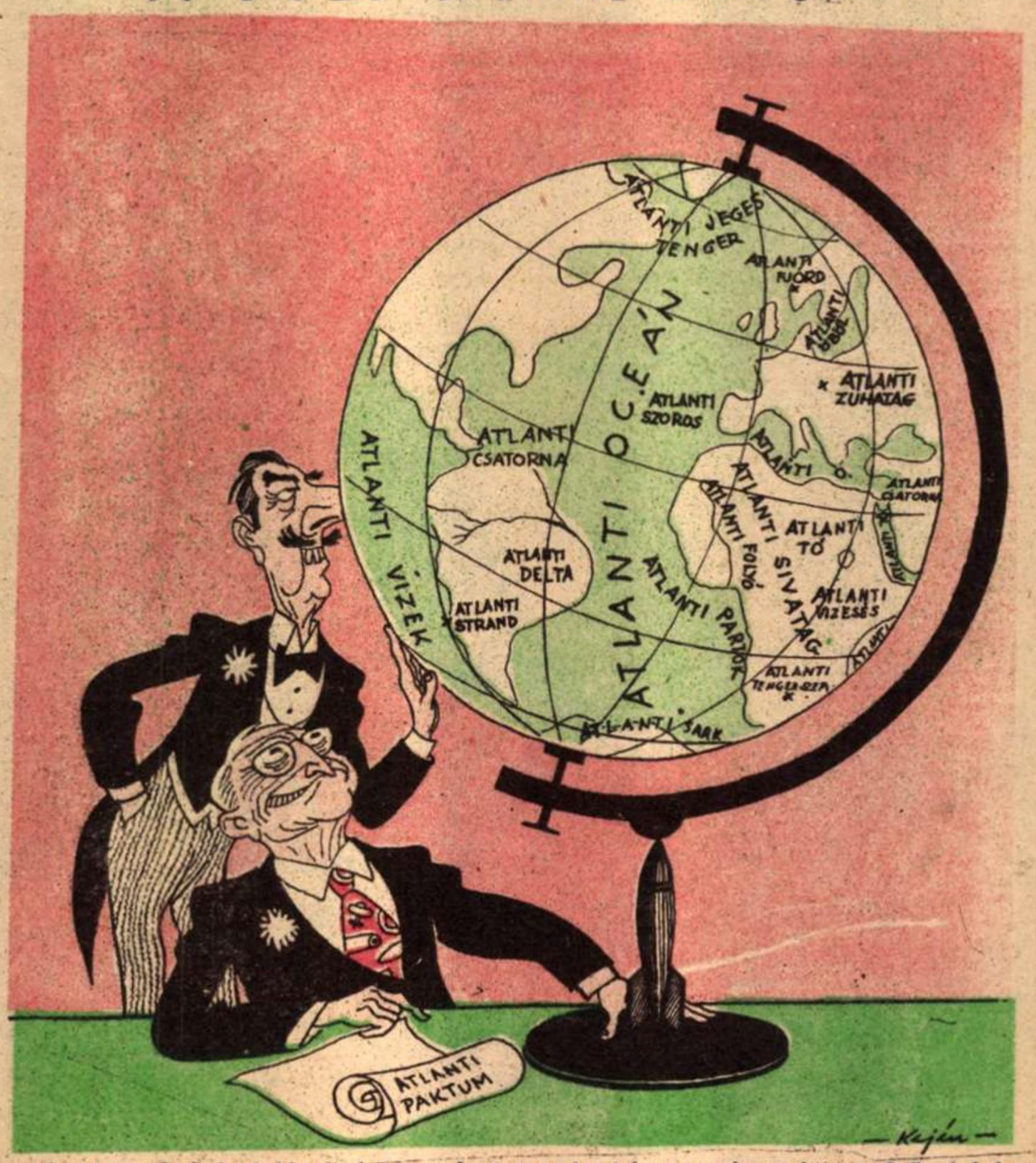
Persze, hogy ő felel, az aljas, úgy helyezkedett, hogy a Patyomkinnál kéznél legyen... Elfeleli előlem az anyagot, már Kiss Józsefnél tart és milyen nagyképű, még Eisensteint is emlegeti...

Még három és félóra van hátra. Mi lesz velem?...

AZ AMERIKAI KORRUPCIÓ SZERKEZETE

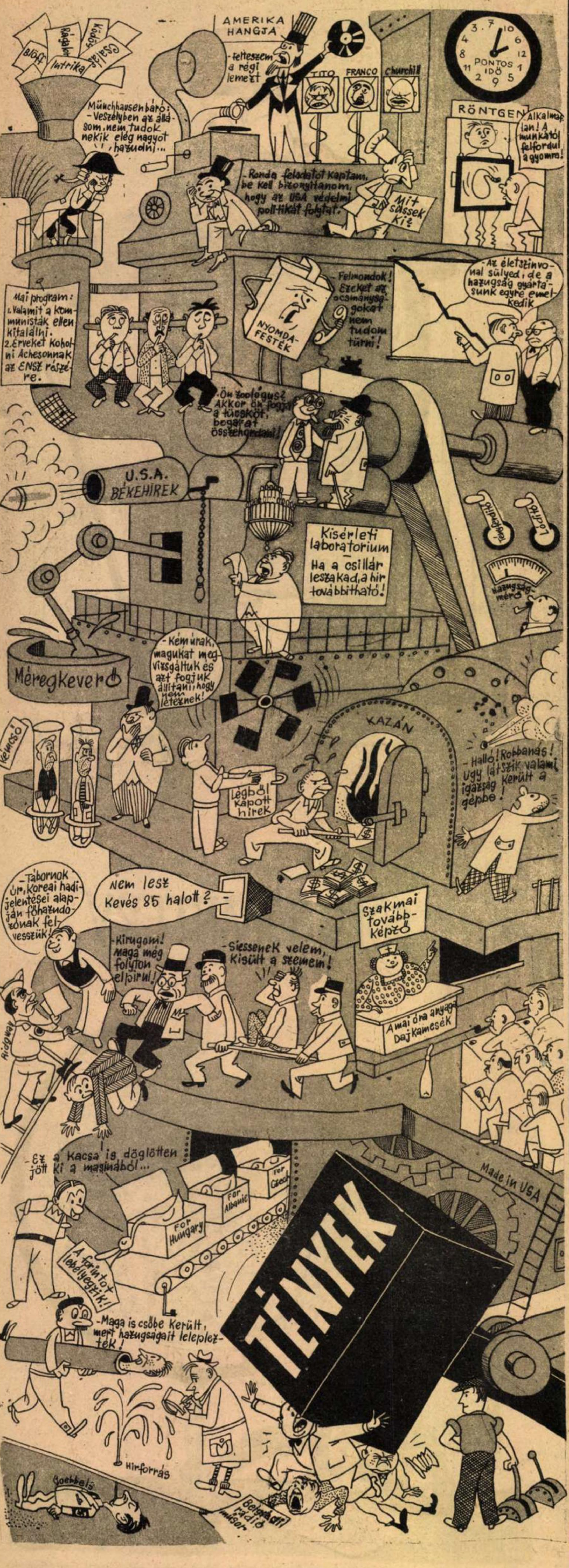
UJ FÖLDGÖMBTERV

amelynek segítségével távolkeleti országokat is be lehet vonni az Atlanti Szövetségbe.

Kasso-Kaján:

Az amerikai hazugság-gyár

Le a bürokráciával!

Sárgarépa erőszakkal

A nyiregyházi városi tanács begyűjtési osztálya január 4-én utasítást írt az összes üzemi konyhák vezetőihez. Az írásbeli utasításban szószerint ez volt:

„Utasitom cimet, hogy f. év január 8-án és 10-én sárgarépafőzeléket készitsen. A sárgarépa beszerezhető a Mezőker vállalatnál. Nyomatékosan felhívom a cim figyelmét utasításom maradéktalan végrehajtására, mert ellenkező esetben az üzemi konyha vezetőjét legkevesebb 100 forint pénzbüntetéssel sujtom. A V. B. rendeletéből Kosztin Sándor osztályvezető. Előadó: Duleba."

Ugy érezzük, hogy ez a rendelkezés nem használ a tanács tekintélyének. Egyébként nálunk is annyi a sárgarépa, hogy lesilóztuk teheneink számára, — mert a Mezőker vállalat nem vette át. Meg kell még említeni, hogy nem mindenki szereti annyira a sárgarépát, hogy hetenként kétszer is örömmel üdvözölje.

Szailer Ferenc
az Állami Gazdaságok Megyei Központjának üzemi párttitkára
Nyiregyháza

CIVIL A PÉNZTÁRNÁL

Érdekes újítást vezetett be a Szikra-mozi. Az újítás a „Civil a pályán" című új magyar szines filmmel kapcsolatos.

Üzemi közönségszervező vagyok és január 3-án bevittem a moziba jegyigényünket. Eredetileg telefonon szerettem volna jegyeket kérni, de ez nem sikerült. Délelőtt fél tíztől fél egyig tárcsáztam a mozi telefonszámát, de állandóan „mással beszélt".

Délben egy órakor, amikor bementem, megtudtam, hogy a telefonkagyló naphosszat a készülék mellett hever. Úgy látszik, zavarja őket a csengetés.

Tizedikére kértem jegyet, de kijelentették, hogy csak hetedikén kezdik el a 10-iki jegyek árusítását. Átadtam az igénylést és közöltem, hogy 7-én érte jövök. A pénztárosnő megkérdezte, hogy az igénylésen van-e telefonszám, mert délután értesíteni akarnak, hogy van-e jegy, vagy nincs?

Csodálkozva kérdeztem, hogy miért probléma a 10-iki jegy, hiszen még meg sem kezdték az árusítást? Mosolyogva válaszolták: „Ebben a kérdésben délben dönt az üzemvezetőség".

Megmondtam telefonszámomat, de most újabb meglepetés ért. Fel sem írták, kijelentették: majd megtalálnak.

Az üzemvezetőt kerestem, de „házon kívül volt".

Délután nem kaptam értesítést, ezért este hét órakor újra bementem. Most már ott volt az üzemvezető, de csak félórai várakozás után jelent meg. Kijelentette, hogy nem ér rá velem beszélni (azt sem tudta, hogy miről), kérte, hogy jöjjek el másnap, azaz 4-én. Nehogy hiába jöjjek, megkérdeztem, hogy milyen időpontban látogassam meg. Erre már nem is válaszolt.

Nem értem a következőket:

1. Miért kell a telefonkagylót állandóan a készülék mellé tenni? Tudhatnák, hogy ezzel a telefonközpont egyik gépét állandóan és hiábavalóan lekötik.

2. Miért kell a közönségszervezőnek emiatt személyesen bemenni a moziba és órákig sorbaállni?

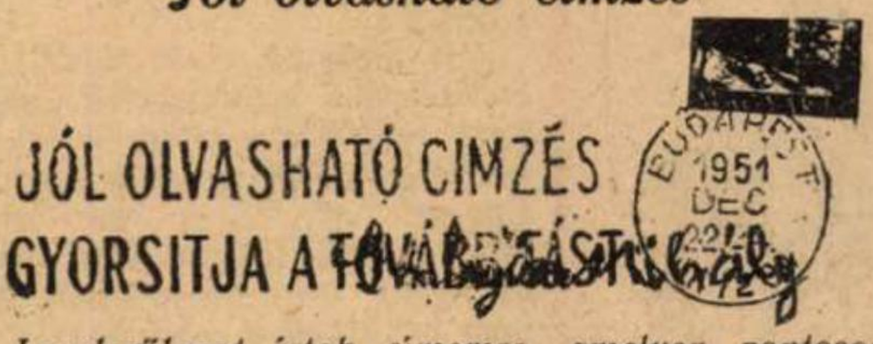
3. Miért nem lehet az üzemvezetővel beszélni?

4. Miért fontosabb az egyénenként vásárlók érdeke, mint a dolgozók kollektív ellátása?

5. Miért gátolja a Szikra-mozi a közönségszervezők munkáját?

HALMOS WANDA
VI., Próféta-utca 6.

Jól olvasható címzés

Levelezőlapot írtak címemre, amelyen pontosan olvasható volt a nevem. A posta vastag, úgynevezett átfutó bélyegzőt nyomott a címzésre. Ezáltal olvashatatlanná tette a nevemet. Ezt a hosszú bélyegzőt a posta propaganda céljából nyomja lapokra, levelekre. Szövege ez: „Jól olvasható címzés gyorsitja a továbbítást!"

A jól olvasható cimzést olvashatatlanná tették, de megnyugtatott az a tudat, hogy ezzel a jól olvasható címzésre biztattak. Persze volt árnyoldala is a bélyegzőnek. Négynapos késéssel kaptam meg a levelezőlapot.

Gulyás Mihály
XVI., Cinkotai-út 104.

LANGYOS SÜRGETÉS

1951 október 3-án feladtam egy csomagot Hódmezővásárhelyre. A mai napig még nem érkezett meg. Első reklamáció: október 29. Csak annyit sikerült megtudni, hogy a csomag nem érkezett meg. Igaz, hogy ezt én is tudtam. Azóta nyolcszor sürgettem a küldeményt. Legutoljára így válaszoltak a veszprémi postánál: „A mi sürgetésünk nagyon langyos hangú volt, csak amolyan hivatali levelezési forma." Javasolták, hogy erélyesen sürgessem. Erélyes sürgetésért a Ludas Matyíhoz fordulok, mert tudom, hogy a szerkesztőségben nem kezelik langyosan a bürokratikus ügyeket.

Kőrösi Ferencné,
Veszprém, Rózsa-út 13.

Itt a panaszkönyv, hol a panaszkönyv?

December 28-án történt Debrecenben a MÁVAUT-nál. A Panaszkönyvet kértem, mert az autóbuszjárat Debrecenbe induló kocsija előző nap engem, édesanyámat és kisgyermekemet nem akarta felvenni és rendőrrel igazoltattak bennünket, mert ragaszkodtunk a felszálláshoz. A kalauznő azzal érvelt, hogy hét álló utasnál több nem szállhat fel, de mégis tizenkét álló utassal indult el. Ez volt a panaszom...

Debrecenben megtagadták a panaszkönyv kiadását. Azt kérték, hogy mondjam el esetemet és aztán majd eldöntik, hogy kiadhatják-e a panaszkönyvet vagy sem. Erre a városi tanácsnál őrszolgálatot teljesítő rendőrőrmester elvtársat hívtam, de az ő felszólítására se adták ki a panaszkönyvet. Így érveltek: „Szép is volna, ha minden utas csak úgy egyszerűen beírná a panaszát." Sértő kifejezéseket is használtak. Így értelmezik a debreceni MÁVAUT-nál a panaszkönyvrendeletet.

Réthly Gyuláné
vasúti távirász
Miskolc, Rákóczi-u. 14.

Cipő, csizma

1951 november 21-én elvittem egy pár férficipőt a csákánydoroszlói cipőjavító szövetkezetbe. Ez a község hat kilométernyi távolságra van tőlünk. Azt igérték, hogy három hét alatt megfejelik és megtalpalják. Három hét múlva hiába mentem oda, nem volt készen. Január elejére sem készitették el. A cipő pillanatnyilag szétszedett állapotban van, én pedig nem tudok munkába menni, mert a másik cipőm közben teljesen tönkrement.

H. F.
Iváncs, Vas megye

1951. október közepén elmentem a mohácsi cipészek kisipari szövetkezetéhez, hogy megtakaritott pénzemen csizmát csináltassak.

A szövetkezet ügyvezetője mértéket vett és megigérte, hogy két hét múlva kész lesz a csizma. Kétszáz forint előleget fizettem. November közepén elmentem a csizmáért, de hozzá sem fogtak. Egy hét múlva újra elmentem, — nem történt semmi. Újabb egy hét múlva megint hiába mentem. Ekkor december 13-ra igérte a csizmát. Tizenkettedikén odamentem érdeklődni, de még munkába se adták a csizmát. Ennek ellenére azt igérték, hogy másnapra teljesen kész lesz. Nekem másnap el kellett utaznom, ezért feleségemet kértem meg, hogy menjen el a csizmáért. Legnagyobb meglepetésére az ügyvezetőt nem lehetett megtalálni, helyettese pedig az októberben előlegbe adott kétszáz forintot akarta visszaadni.

Megtudtuk, hogy az ügyvezető előző napi igérete tudatos megtévesztés volt, mert tudhatta, hogy egy nap alatt nem lehet egy csizmát elkésziteni. Még csak annyit, hogy — mivel Villányban lakunk — eddig több mint harminc forintot költöttem utazásra.

Mátay János
Villány

Ludas Matyi elintézte

A Ludas Matyi arról írt, hogy kerékpártömlőt csak pumpával együtt lehet kapni. A minisztérium illetékes osztálya megállapította, hogy voltak ilyen hiányosságok, de a helyzet már megváltozott és ez évben már egyáltalán nem lesznek nehézségek ezen a vonalon.

BELKERESKEDELMI MINISZTÉRIUM.

•

A békásmegyeri HÉV-állomással kapcsolatos cikk megjelenését köszönjük. A panasz megjelenta után a várótermet megnyitották és az utasok már használják is.

SZABÓ NÁNDOR
Békásmegyer, Templom-u. 11.

•

A Ludas Matyi december 20-i számában „Ahol ismeretlen vagyok" című cikkben közölteket megvizsgáltam. Megállapítottam, hogy a cikkben foglalt panasz jogosult. A kézbesítő felületes volt és szabálytalanul járt el, aminek eredményeképpen a sajnálatos eset megtörtént.

PIROSKA ISTVÁN
ügyosztályvezető,
Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium.

Ludas Matyi a MÁTRÁBAN

TÉL ÉS HÓ

Az utóbbi tizenöt évben megromlott a viszony köztem és a tél között. Eleinte szerettem a telet, korcsolyáztam és síztem, sőt hógolyóztam is. De később nehéz idők következtek, többízben akaratom ellenére kiráncigáltak meleg otthonomból a hideg télbe s megutáltatták velem a fagyot, a havat, a jeget. Bevallom, hogy ezért mindig gyanakodva hallgattam a téli üdülés örömeiről szóló történeteket. Elhatároztam tehát, hogy megnézem magunknak ez a dolgot. Velem ugyan senki sem fogja elhitetni, hogy nem nyáron esik a legjobb üdülés.

Felszereltem magam meleg pokrócokkal, termoszban teát vittem, de még így is nyugtalanság fogott el, amikor Gyöngyösről felfelé indulva megpillantottam a havas hegyeket. A hó az hideg, tapasztalásból tudom. Mire autónk megállott a mátraházi Sportszálló előtt, már körös-körül mindenütt vakított ez az ellenszenves fehérség. „Húszcentis porhó" — lelkendezte valaki mellettem, „edd meg" — gondoltam én, de a következő pillanatban már egy ródli fékezett éppen a lábam előtt és három havas alak gurult le róla. Az egyik, egy öreg munkás, nem bírt az örömével és lelkendezve újságolta:

— A Kékesről jöttünk ródlival. Idenézzen, elvtárs...

Odanéztem. A kisöreg fickándozva elszaladt, majd a ródlit maga alá kapva a jeges lépcsőkön zörömbölve jött lefelé. Én agyrázkódást kapnék ettől. Mi lehet ebben az élvezet?

Benn a szállóban nyájas meleg és egy még nyájasabb üzemvezető, Dallos elvtárs, fogadott. Nevetve rázogatta a kezünket. Mitől van itt mindenkinek ilyen jó kedve? Még Lexi, az üdülő sánta vadászkutyája is vigyorogva csóválta a farkát. (Ez a kutya egyébként nevezetes személy, mert egyszer autón elvitték Jászfényszaruba és két nap alatt térkép és iránytű nélkül visszakutyagolt.) A Sport-szálló roppant barátságos hely, ezért ott akartunk lakni, de később, amikor megláttuk, hogy a Béke-szálló szebb, ott akartunk lakni. Végül kisült, hogy a Napsugár a legszebb, tehát ott akartunk lakni. Dallos elvtárs, aki régi szakember, felvilágosított, hogy egyszerre három helyen nem lakhatunk s így mégis a Békében szálltunk meg. Csend, ragyogó tisztaság, pehelypaplan és melegvíz fogadott. Balkon, kilátás a Kékesre. Itt legalább biztosan jól fogom érezni magam.

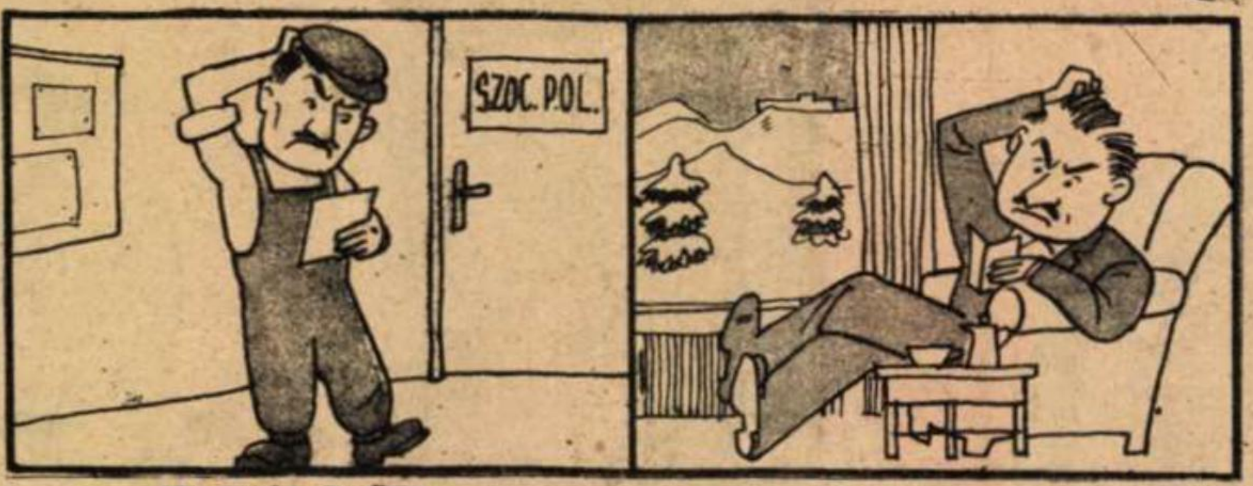
Az étterem zsúfolva volt, amikor beléptünk. A téltől megaszalt sanyarú arcok helyett, vidám, barátságos ábrázatok fogadtak. Lehetséges, hogy ezek az emberek szeretnek télen üdülni? Vacsora: rántott borda zsírban sült krumplival. Utána tánc. Közben közvéleménykutatást rendezek, mindenki elégedett. Martinász és tanár, bányász és könyvelő, mind el van ragadtatva mindentől. Be akarnak ezek csapni engem?

Késő este megyünk át a szálláshelyünkre a Sportból. Minusz tíz van, de érdekes, alig érzem. Az éles levegő belesípol a tüdőmbe, de valahogy olyan jól sípol. Süt a hold és most veszem észre, milyen fehér ez a hó. Semmihez sem lehet hasonlítani. Csillog, szikrázik és ropog. Novák elvtárs, régi ismerősünk, azt mondja, menjek vele holnap a Kékesre sízni. Majd bolond leszek, öreg vagyok én már ahhoz, tizenöt éve nem volt sítalp a lábamon.

Másnap arra ébredek, hogy Novák mester vakszol a mellettem lévő szobában és átkiabál: Gyerünk, gyerünk! Mondom, hogy nincs sítalpam, azt mondja, van az üdülőnek. Nincs zoknim, van neki. Nincs sapkám, az is van nekii. Úgy látszik, itt minden van, csak mese nincs, tíz óra tájban már fenn voltunk a Kékesen. Hát, nem mondom, eleinte nehezen megy. Akkorákat esem, hogy döng alattam a föld, Novák elvtárs zoknija csurom víz lesz és Novák elvtárs sapkája messze repül a fejemről. Ha meg hasra esem, megtelik az orrom és szám a kedves, szűzi hóval, amelyet semmihez sem lehet hasonlítani. De később belejövök s szinte repülök. Isteni! Ki mondta azt, hogy öreg vagyok? Fiatal vagyok, mint egy kecskegida, hol az a hegy, hadd sízzek le róla!

Délután fürödtem egyet a galyatetői uszodában, este pingpongoztam egy kicsit, hogy teljen az idő, amíg a mozi elkezdődik. Negyvenfokos izomlázzal és egy elhatározással értem haza. Ezentúl mindig télen fogok üdülni. Korcsolyázni fogok, sízni, ródlizni (lépcsőn is) és hógolyózni. Hóembert is fogok csinálni. Velem ugyan senki sem fogja elhitetni, hogy nem télen esik a legjobb üdülés!

G. B.

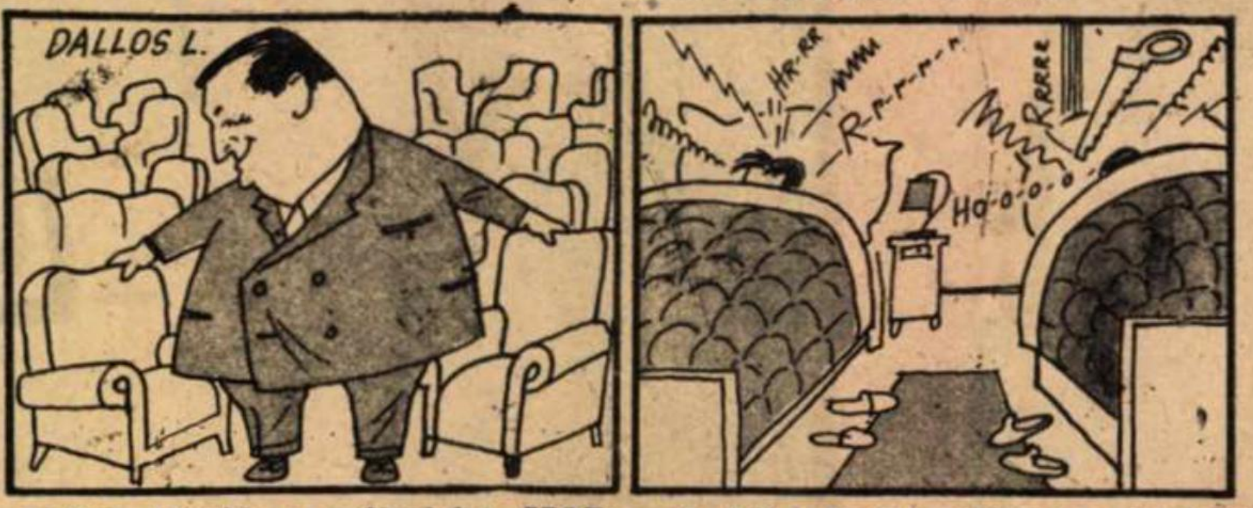

TELELÉS ELŐTT

A fene egye meg, miért kell nekem a Mátrába felmenni?

TELELÉS UTÁN:

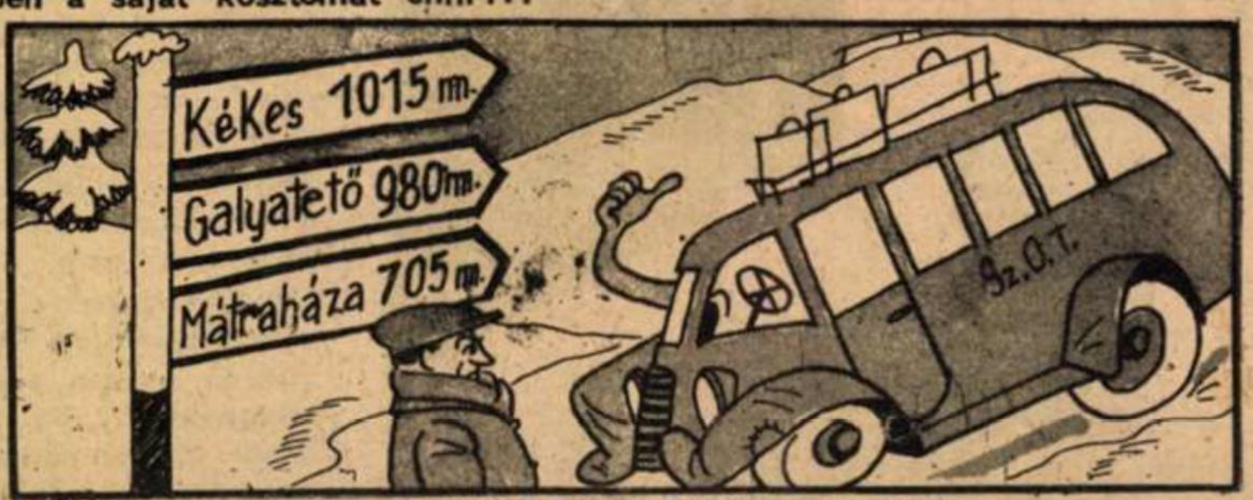
A fene egye meg, miért kell nekem a Mátrából lemenni!

Dallos László, a mátraházi SZOT-üdülők gondnoka büszke a Sportszálló új karosszékeire. Mégis felsóhajt:

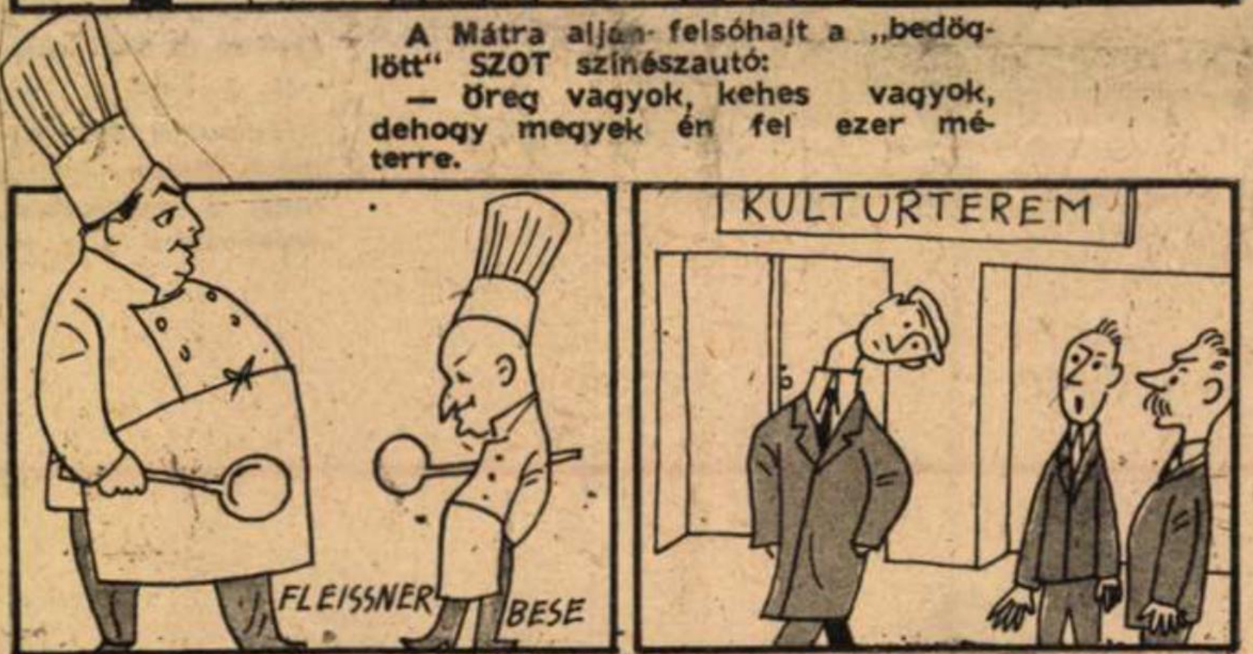
— Bárcsak én is beleférnék, de sajnos, kénytelen vagyok egész évben a saját kosztomat enni...

A Béke Szálló újítása: a horkolókat egy szobába költöztetik. Így nem panaszkodhatnak egymásra.

A Mátra alján felsóhajt a „bedöglött" SZOT színészautó:

— Öreg vagyok, kehes vagyok, dehogy megyek én fel ezer méterre.

Egy „nagyadag" szakács: Fleissner János és egy „kisporció" szakács: Bese Lajos. Ők főzik a mátraházi üdülők számára a remek kosztot.

Ennek a vendégnek azért csavarodott ki a nyaka, mert oszlop mögül nézte végig a Sportszállóban vetített filmet. Ha már kivették volna a felesleges oszlopot, nem lenne ferde a nyaka.

①

Vaszilandó Miklós ózdi martinász: „Ez a mátrai üdülés első kitüntetésem. Szórakozom és pihenek itt a Sportszállóban és sportolok a Mátrában. Azelőtt ez az „urak" kiváltsága volt. Övék volt a sport és a Sport minden öröme."

②

Miklós József, az Új Magyar Könyvkiadó 66 éves „kifutófiúja": „A múltban még álmodni sem mertem volna arról, hogy valaha a kékesi paradicsomba jutok. A paradicsomról jut eszembe, hogy ma a paradicsomos felsálszeletből kétszer is repetáltam."

③

Mozsár Sándor, a Sztálin Vasmű anyagellátó segédmunkása: „Büszkén viselem a Sztálin Vasmű egyéves emlékérmét. Egyéves jó munkámnak másik „emlékérme" ennek a mátrai két hétnek felejthetetlen emléke lesz."

④

Csapó János sztahanovista MÁV kocsirendező: „Sajnos, itt a csodás Galyatetőn is betartják a menetrendet. Ha a két hét végetér, akkor szinte hallom a jelzést: Békéscsaba felé beszállni..."

Kényes vendég

A Szakszervezetek Országos Tanácsa Mátraházára utalja be azokat, akik jó munkájukkal kiérdemlik a téli pihenést. Azokban a szállókban és üdülőkben, ahol a multban csak kizsákmányoló kapitalisták üdülhettek, most üzemek és termelőszövetkezetek dolgozói pihennek. A szórakozásból is alaposan kiveszik részüket, naphosszat élvezhetik a télisportok örömeit. Így nem csoda, hogy hosszú ideig képtelenek voltunk olyan üdülőt találni, aki panaszkodott volna. Végre mégis találtunk egyet. Azt panaszolta, hogy megérkezésekor nem vitték bőröndjét a szállodába, mert az autóbusznál nem volt „londiner".

Ezt a furcsa panaszt végighallgatta egy mellettünk álló dorogi vájár, aki mosolyogva jegyezte meg:

— Vannak ugyan itt olyanok, akik azelőtt bőröndöket cipeltek, — de azok most üdülnek.

Hosszú út

Idős üzemi munkás nézi boldog mosollyal a Sport Szállóban a táncolókat. Valaki megkérdi tőle:

— Honnan jött Mátraházára?

— Inotáról, a November 7 erőműtől.

— És mennyi ideig tartott, amíg idejutott, Mátraházára?

— Negyven évig!

Az akvárium

A Kékes Szálló most kórház. Itt ezertizenöt méter magasságban 300 dolgozót gyógyítanak. Főként azok pihennek a gyönyörű üdülőben, akik valami betegségből láboltak ki és most utókúrára szorulnak. Gyönyörű ebédlő, kényelmes, modern, szép társalgók várják az üdülőket. Az egyik kisebb társalgót „akvárium"-nak nevezik. Miért kapta ezt a nevet? Azért, mert ebben a teremben csak olvasni, vagy pihenni szabad. Ide azok jönnek, akiknek csöndre van szükségük. Itt mindenki olyan néma, mint a hal.

Statisztika

Európa egyik legszebb üdülőjében csak sztahanovisták, a munka hősei üdülhetnek. Nem akarjuk felfedezni Galyatető szépségeit, mi csak a helyi gazdaság leltárát ismertetjük.

Galyatetőn van:

13 tehén
4 ping-pong asztal
16 hízó
26 ródli
1 kisborjú
48 sítalp
1 öszvér
26 sakktábla
11 anyakoca
1 billiárdasztal
24 kismalac

Lapzártakor ez a statisztika megváltozott: új kismalacok születtek...

(p.)

Novák elvtárs, a Ludas Matyit előállító Szikra nyomda gépmestere, aki a sieléshez ugyanolyan jól ért, mint a nyomdagépekhez, — a Mátrában találkozik Ludas Matyival.

Egy feketevágó panaszai

— Mit akarnak? Engem csak a sógorom kért meg, hogy vágjam le a disznót!
— Hát a sógoráé a disznó?
— Nem. Őt a komája kérte meg.
— Hát a komájáé a disznó?
— Nem. Őt a komám apósa kérte meg.
— Hát ki a komája apósa?
— Az én vagyok.

WASHINGTONI EBADTÁK

— Mi ez, srácok, egy öreg tarhás?
— Igen. A Churchill.

Foglalkozz a gyerekkel!

Öt órakor hazajövök a munkából és bekapok valamit. Félóra múlva tele hassal felkelek az asztaltól és eszembejut, hogy holnap szeminárium van, készülni kéne, már fekszem is le a rekamiéra, hogy elaludjak, amikor rámszól a feleségem: „Foglalkozz a gyerekkel!“ Egy pillanatig nem találok szavakat a felháborodásom kifejezésére, de aztán férfiasan összeszedem magamat és nyiltan a szemébe nézek feleségemnek: „De fiam, én a munkából jövök, egész nap dolgoztam, holnap szemináriumom lesz, mit akarsz tőlem?“ „Hát én honnan jövök és nekem mim lesz holnap? — kérdezi a feleségem fölöslegesen, mert hiszen nagyon jól tudja ő is, hogy a munkából jön és termelési értekezlete lesz holnap, minek kérdezi tőlem? Ezek a fölösleges kérdések mérgezik meg a családi békét. „Avval az energiával, amit erre a fölösleges kérdésre forditottál fiam, már rég megtanulhattad volna a gyerekkel a leckét!“ A gyerek egyikünkről a másikunkra néz, ő nem bánná, ha a feleségem foglalkozna vele, de jobban szeretné, ha én foglalkoznék vele és legjobban szeretné, ha egyikünk sem foglalkozna vele. Egy szimbolikus dombtetőről figyeli a csata kimenetelét, mint Napóleon Waterloonál, csak jóval izgatottabb. „Ezt tisztázzuk végre egyszer. Az én munkám olyan jellegű, hogy nem tudok amellett még a gyerekkel is foglalkozni, teljes szellemi koncentrációt igényel, egész embert kíván, nem fasirozhatom fel a szellememet, én vízóraleolvasó vagyok.“ „De nekem vacsorát kell főznöm“ — mondja a feleségem és indul kifelé. A csata, úgylátszik, eldőlt. „Hát majd ezentúl konzervet fogunk vacsorázni“ — fordítom meg a csata sorsát — „nem fogsz mindenféle ürügyekkel kibújni a kötelességteljesités alól.“ A feleségem meghökken, erre nem számitott. Egy pillanatnyi néma csönd, de aztán a feleségem átcsoportositja a hadrendjeit: „Igen fiam, de én nem értek ezekhez a dolgokhoz, a harmadikos anyagot már elfelejtettem. Még összeadni sem tudok rendesen.“ Vége! Vége, mondta volna erre egy nálamnál kisebbhitű ember és belátta volna, hogy nincs más kiút, neki kell foglalkoznia a gyerekkel. Én azonban csak finoman mosolygok: „Nem tesz semmit, fiam, azon könnyen segíthetünk. Majd leülünk szépen, átveszszük a tananyagot, mindennap kéthárom órát foglalkozok veled és év végére a kisujjadban lesz az egész.“

Győztem!

Mert így is lett és nekem nem kell a megfizethetetlenül drága időmből naponta egy félórát arra pazarolnom, hogy a gyerekkel foglalkozzam, amikor ott a feleségem, aki asszony, tehát jobban ráér.

Gergely Miklós.

ALEKSZANDR BEZIMENSZKIJ:

Ballada az asztalról

Olyan volt, ezt elhiheted,
Mint minden asztal általában,
A többi közt foglalt helyet
Egy jóforgalmú irodában.
Beszórva jól tinta-malaccal:
Egy közönséges íróasztal.

Egy jó elvtárs melléje ült,
Új ember még a vállalatban,
Kedves fiú, folyton derült
S szívélyes minden pillanatban.
Leült a székre áhitattal,
S örült, hogy most övé az asztal.

De arcán már nincs nevetés,
Harag, zsémbesség ül ki rajta,
Szemében dölyfös megvetés
S gúnyos szavakra nyilik ajka,
Ki melléje ül, mit tesz azzal
Egy közönséges íróasztal!

Goromba lett. Az aktatenger,
Alakját teljesen befödte,
Ha jött hozzá a sok-sok ember,
Parányiak lettek előtte,
Ha hozzáfordultak panasszal,
Sorompóként állt ott az asztal.

És azután úgy látta ő,
Hogy ez a közönséges asztal
Mint trónus kiemelkedő,
S tele van mennyei malaszttal,
S minden embert dicsfény magasztal,
Ki előtt áll egy ilyen asztal.

És ebből azt sütötte ki
E vak rabja az öncsalásnak,
Hogy minden szabad őneki
És hogy semmi sem szabad másnak.
És úgy viselkedett, hogy azzal
Nem érthetett egyet az asztal.

Minden dicsőség véget ér,
Elűzték őt az asztalától
S elvtársunk újra szép szerény,
Minden hibájából kilábol.
Jár-kel mosolygós, nyájas arccal,
Mintha nem léteznék az asztal.

E balladából láthatod,
Hogy emberek miket tehetnek,
És hogy szerény kis asztalok
Milyen veszélyesek lehetnek.
Elvtársam, vess számot magaddal:
Nem volt-e tiéd ez az asztal?

FORDITOTTA: POGONYI ANTAL.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hírlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat: V., Roosevelt-tér 5—6
Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly